

บทนำ

แสงสีส้มส่องลอดผ่านผ้าม่านเนื้อบางลงมายังเตียงนอนขนาดใหญ่ ร่างสองร่างนอนเปลือยกายแนบชิดกันใต้ผ้าห่มอุ่น เสียงลมหายใจประสานกันแทบจะเป็นหนึ่งเดียว หากวันนี้เป็นวันหยุด เจ้าของห้องคงไม่ตั้งนาฬิกาปลุกให้ทำงาน เขาคงอยากใช้เวลาเช้ากับเจ้าของร่างอุ่นที่นอนอยู่เคียงข้างให้นานที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่เวลาขม่อมหุนไปไม่มีหยุด และความรับผิดชอบในหน้าที่การงานก็เป็นสิ่งที่เลี่ยงได้ยากสำหรับตุลยวัต

ชายหนุ่มร่างกำยำและมีผิวสีเข้มรีบตะครุบปูมนาฬิกาตั้งโต๊ะ เพราะกลัวคนที่นอนข้างๆ จะสะดุ้งตื่น สัญชาตญาณที่ถูกฝึกให้ตื่นตัวง่ายและกระฉับกระเฉงเสมอช่วยให้เขาต่อสู้กับความงัวเงียได้ดีเหมือนเคย เมื่อใหญ่ยกขึ้นมาลูบหน้าตัวเองแล้วหันไปมองคนที่นอนนิ่งไม่ไหวติง หญิงสาวหน้าคมเข้ม ผมชอยสั้น ขนตายาวอนกกำลังหลับตาพริ้ม มันทำให้เขารักทุกครั้งที่ได้เห็นภาพนี้ในยามเช้า ตูลยวัตยิ้มช้าๆ ก่อนจะประทับริมฝีปากลงบนหน้าผากของเธออย่างอ่อนโยน มันนุ่มนวลเสียจนคนที่ได้รับรอยจุมพิตนั้นไม่รู้สึกรู้สึกลับแม้แต่น้อย

การตัดใจลุกขึ้นจากเตียงในเวลานี้เป็นเรื่องยากแต่ก็ต้องทำ ชายหนุ่มพยายามทำภารกิจส่วนตัวอย่างแผ่วเบาที่สุดเท่าที่คนตัวใหญ่ เช่นเขาจะทำได้ สายน้ำเย็นเฉียบที่ตกกระทบศีรษะและผิวกายช่วยเรียกความสดชื่นกระปรี้กระเปร่ากลับคืนมาได้อย่างรวดเร็ว เขา โกงหนวดเคราจนเกลี้ยงเกลาก่อนจะนุ่งผ้าเช็ดตัวผืนเดียวออกจากห้องน้ำ คนบนเตียงยังคงนอนหลับสบาย ตูลยวัตยิ้มเมื่อเห็นภาพที่เขารัก เขาเดินไปยังตู้เสื้อผ้าที่อยู่อีกฟากหนึ่งของห้องแล้วค่อยๆ เปิดประตูตู้ด้วยท่าทางระมัดระวังเต็มที่...เขากลับเธอตื่น ตูลยวัตหยิบกางเกงขึ้นใน เสื้อยืดสีขาว ถุงเท้า และเครื่องแบบทั้งหมดออกจากตู้แล้วปิดเบาๆ เขาแต่งตัวอย่างเงียบเชียบแต่รวดเร็วตรงมุมห้อง สายตาแทบไม่ละจากคนบนเตียงเลย เมื่อตอนที่เขาใส่กางเกงเรียบร้อยแล้วเธอก็เริ่มบิดตัวอย่างเกียจคร้าน ชายหนุ่มยิ้มทั้งปากทั้งตา เขารู้ว่าเธอใกล้ตื่นแล้ว

หญิงสาวร่างสมส่วนยังไม่ลืมตา เธอเพียงพลิกตัวตะแคงข้างแล้ว คุดคู้ยู่ใต้ผ้าห่มเช่นเดิม เสียงครางจ้วเจียเบาๆ ทำให้ตูลยวัตอดใจไม่ไหวที่จะเข้าไปหา เขาอยากรู้ว่าเช้าวันนี้จะได้รับรอยยิ้มพิสดารหวานจากเธอหรือไม่ น้ำหนักตัวที่กดลงบนเตียงทำให้หญิงสาวยิ้มออกมา ทั้งที่ยังไม่ลืมตา เธอเอื้อมมือออกจากใต้ผ้าห่มมาควานหาร่างใหญ่ นั่น ตูลยวัตรวบนิ้วมือเรียวยาวขึ้นมาทันทีแล้วกดริมฝีปากลงไปหนักๆ กิริยานี้ทำให้เจ้าของมือถึงกับยิ้มหวานแล้วเปิดตามองเขาเสียที

"อรุณสวัสดิ์" เขาพูดก่อนจะก้มตัวลงไปจุมพิตที่หน้าผากของเธออีกครั้ง

"มอร์นิงคะ คุณหอมจัง" เธอยิ้มตอบแล้วยกมือขึ้นสัมผัสกล้ามเนื้อบริเวณหน้าอกของเขาอย่างอ้อยอิ่ง

ชายหนุ่มถึงกับถอนหายใจหนักๆ เขาไม่อยากออกจากห้องไปตอนนี้เลย แต่เข้มนาฬิกาก็ไม่รอเขาเหมือนกัน

"ผมต้องไปแล้ว" สายตาอ้อยอิ่งอยู่บนดวงหน้าของหญิงสาว คล้ายอยากจะทำอะไรสักอย่างแล้วแต่ทำอะไรไม่ได้

"อืม..." เธอรับคำอย่างเกียจคร้าน

"คุณใช้ห้องนี้ได้ตามสบาย ผมจะทิ้งกุญแจสำรองไว้ให้ แล้วจะโทรหานะ"

"ค่ะ"

หากยังไม่ยอมลุกจากเตียงตอนนี้เขาอาจจะต้องแพ้ใจตัวเอง เหมือนทุกครั้ง อิศรินมักมีอิทธิพลต่อหัวใจและร่างกายของเขาเสมอ เขารักผู้หญิงคนนี้และต้องการใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ไปพร้อมๆ กับเธอ เสียที่ เพียงแต่ทุกครั้งที่เริ่มคุย เธอกลับเป็นฝ่ายบอกให้เขาใจเย็นและรออีกนิด

ตุลย์วัตปิดประตูห้องด้วยรอยยิ้มที่เปื้อนอยู่บนใบหน้า เวลาที่ใครเล่าจะมีความสุขไปมากกว่าเขา เรื่องความรักก็สดใส หน้าที่การงานก็กำลังรุ่งโรจน์ ช่วงเวลานี้แหละที่ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกตัวว่าตัวเองกำลังประสบความสำเร็จขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง หากอิสรินตกปากรับคำจะแต่งงานกับเขาเมื่อไร เวลานั้นเขาคงมีความสุขอย่างสมบูรณ์เสียที่

เสียงสั่นรอกเท้าบูตกระทบพื้นหินอ่อนดังเป็นจังหวะอย่างสม่ำเสมอ ชายหนุ่มผิวปากตามทำนองเพลงรักเบาๆ อย่างมีความสุข จนมาถึงชั้นล่างของอพาร์ทเมนต์ คนที่กำลังนั่งรอเจ้านายจดจำจิ้งหวะ การเดินนั้นได้ใจขึ้นใจ เขาติดตัวลูกชิ้นจากโซฟาก่อนที่จะเห็นหน้า นายของตนเสียอีก แล้วเพียงสามอึดใจตุลย์วัตก็โผล่มายังห้องโถง เขายิ้มให้ลูกน้องอย่างใจดี

"ตรงเวลาจริง"

"ครับท่านรอง" จำตำรวจยิ้มกว้างอย่างเอาใจ "ไปเลยไหมครับ"

ตุลย์วัตพยักหน้าแล้วเดินนำหน้าลูกน้องไปยังรถยนต์ประจำหน่วยงานของเขา วันนี้จะเป็นวันแรกสำหรับการรายงานตัวเพื่อเข้ารับ

ตำแหน่งใหม่ ตำแหน่งที่เขาแสนจะภาคภูมิใจ น้อยคนนักที่จะได้ขึ้นเป็นพันตำรวจโทในขณะที่อายุยังไม่มากเหมือนเขา วันนี้เขาจึงมีโอกาสแต่งเครื่องแบบนายตำรวจเต็มยศหลังจากต้องสวมบทเป็นตำรวจนอกเครื่องแบบมาเสียนาน ชายหนุ่มยึดตัวตรงแล้วเดินด้วยท่วงท่าที่สง่างามดูเหมาะสมเข้ากับเครื่องแบบอันทรงเกียรตินั้น ความรู้สึกภาคภูมิใจและอิมเมจแม่ชานในหัวใจ เขารู้ดีว่าอิสริณหลงใหลผู้ชายในเครื่องแบบ และเขาเป็นผู้ชายที่โชคดีคนนั้น

นายตำรวจสองนายที่มีตำแหน่งและหน้าที่ความรับผิดชอบต่างกันมากมาถึงอาคารสำนักงานตำรวจแห่งชาติก่อนเวลานัดหมายเพียงแค่อลิษาที่ ลูกน้องรีบลงจากรถเพื่อมาเปิดประตูให้เจ้านายของเขา แต่ก็ยังไม่เร็วเท่าตุลยวัตที่แทบจะลงจากรถทันทีที่มันจอดสนิท เขาโบกไม้โบกมือให้รู้ว่าเรื่องแค่นี้เขาทำเองได้

"รออยู่ที่รถนี้แหละ ฉันไปเดี๋ยวเดียว"

"ครับผม"

ตุลยวัตเดินขึ้นบันไดเตี้ยๆ หน้าอาคารไปอย่างรวดเร็ว ประเพณีการรายงานตัวต่อผู้บังคับบัญชาเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับการทำงานวันแรกในตำแหน่งใหม่ เมื่อถึงเวลานัดหมายเขาก็ยืนอยู่ที่หน้าห้องของผู้บังคับบัญชาเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มก็มลงสำรวจเครื่องแต่งกายของตัวเองอีกครั้งก่อนจะก้าวเข้าสู่ห้องทำงานขนาดใหญ่ที่มีบรรยากาศเครื่องขรีมและจริงจัง

บนผนังรอบห้องทำงานเต็มไปด้วยภาพถ่ายและใบประกาศเกียรติคุณจำนวนมากที่บ่งบอกถึงชีวิตการทำงานอันแสนทรหดของผู้เป็นเจ้าของห้องได้เป็นอย่างดี นายตำรวจใหญ่วัยกลางคนยืนขึ้นอย่างสง่างามเพื่อต้อนรับผู้ใต้บังคับบัญชา ตุลยวัตทำความเคารพทันทีเมื่อทั้งสองสบตากัน

"สวัสดี ว่าไงพ่อหนุ่ม ในที่สุดก็ถึงวันนี้สักที ผมบอกคุณแล้วว่า คนอย่างคุณทำได้" พลตำรวจตรีบวรยิ้มกว้างแล้วเดินเข้ามาหาผู้มาเยือน

"ขอบคุณครับ เป็นเพราะว่าท่านเมตตาผมด้วย" เขากล่าวอย่างอ่อนน้อม

"โอ๊ย ไม่ใช่เพราะผมหรอก เพราะฝีมือของคุณเองต่างหาก มานั่งก่อน" ชายสูงวัยกว่าตบขาเขาแล้วชี้ให้ไปนั่งที่เก้าอี้รับแขก "เอาล่ะ ต่อไปก็คงจะเหนื่อยน้อยลงแล้ว งานสนามก็จะลดลง แต่ต้องอยู่กับเอกสารเพิ่มขึ้น" คนพูดยิ้มเยาะอย่างรู้ใจกันดีว่าตุลยวัตเบือที่สุดคืองานเอกสาร

"นั่นอาจเป็นเรื่องเดียวที่ผมไม่ชอบใจเลย" แต่เขาก็ยิ้มตอบ

"เอาน่า เดียวก็ชิน แต่ถ้าเบือๆ ก็ออกไปลุยได้ ใครจะว่าอะไรละ ลูกน้องกลับจะชอบซะอีกที่เจ้านายไปหัวทกกันชีวิตด้วย คุณเองก็ยังไม่มีการครบครว อิสระได้เต็มที่"

พอได้ยินที่พลตำรวจตรีบวรพูด ชายหนุ่มก็คิดถึงคนที่นอนอยู่บนเตียงของเขาเมื่อเช้าขึ้นมาทันที ตัวเขาเองอยากมีพันธะใจแทบขาด แต่อิสริณกลับยังไม่เห็นด้วย เธอเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ที่ไม่ต้องการพึ่งพาผู้ชายให้ดูแล มีอิสระทางความคิดที่ยังไม่ยอมยึดติดกับใครให้เป็นห่วง แต่เขาอยากเริ่มต้นชีวิตครอบครัวกับผู้หญิงสักคนแล้วนี่นา และชีวิตของเขาก็ไม่มีใครอีกแล้วนอกจากเธอ

"แล้วห้องทำงานใหม่เป็นยังไง" คำถามของผู้บังคับบัญชาทำให้เขาตื่นจากภวังค์

"ดีครับ ทางแผนกเขาก็จัดไว้เรียบร้อยแล้ว ผมเพิ่งเข้าไปดูเมื่อวาน โต๊ะทำงานใหม่ใหญ่โตมาก"

"งานสืบสวนสอบสวนนี่ยังไงก็ต้องมีโต๊ะทำงานใหญ่ๆ หน่อยนะ เอกสารเพียบเชียวละ"

สองหนุ่มต่างวัยยิ้มให้กันอย่างรู้นิสัยในการทำงานของกันและกัน

เป็นอย่างดี เพราะมีสไตล์การทำงานที่เหมือนกันคือชอบลุย ไม่ชอบเขียน และการหมกงานเอกสารไว้ทำในวินาทีสุดท้ายนั้นเป็นเรื่องถนัดของคนทั้งคู่

"เฮ้อ...ตามธรรมเนียมผมก็ต้องขออวยพรให้คุณประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน เป็นกำลังหลักให้หน่วยงานของเราต่อไป ผลงานและคุณความดีที่คุณสั่งสมมาตั้งแต่เริ่มเป็นตำรวจมันทำให้คุณขึ้นมาอยู่ที่จุดนี้ได้ ก็ขอให้คุณรักษาสິงตั้งงามเหล่านี้ให้คงอยู่ตลอดไป หากมีปัญหาอะไรก็ให้รู้เสมอว่าประตูห้องทำงานของผมไม่เคยปิด ต้องการผมเมื่อไรให้มาหาได้ทันทีนะ"

"ขอบพระคุณมากครับท่าน" ตูลยวัตซาบซึ่งในน้ำใจของพลตำรวจตรีบรรดิ ท่านเป็นผู้บังคับบัญชาที่มีเมตตาและยุติธรรมมาก

ไม่นานชายหนุ่มก็ขอลากลับ การรายงานตัวในตำแหน่งใหม่ผ่านไปอย่างเรียบง่ายและรวดเร็ว ต่อจากนี้ไป พันตำรวจโทตูลยวัตพิทักษ์ธรรม ก็จะเริ่มต้นทำงานในตำแหน่งรองผู้กำกับการและพนักงานสอบสวนผู้ชำนาญการพิเศษของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเสียที่

บทที่ 1

อาณาจักรแห่งความรัก สถานที่ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นความฝันของผู้หญิงทุกคน และหนึ่งในบริษัทที่มีผู้คนคาดหวังที่จะเข้าทำงานด้วยมากที่สุดของประเทศไทย แทบจะไม่มีใครที่ไม่รู้จัก ‘Wedding in Heaven’ หรือ WiH บริษัทรับปรึกษาและวางแผนการแต่งงานที่พิเศษสุดสำหรับบุคคลที่มีชื่อเสียงระดับประเทศ ผู้ก่อตั้งบริษัทแห่งนี้ตั้งใจให้ WiH เป็นเหมือนแรงบันดาลใจให้แก่คู่รักทุกคู่ที่มีทุนทรัพย์มากพอที่จะใช้จ่ายได้อย่างฟุ่มเฟือยสำหรับจัดงานแต่งงานที่มีแนวคิดแปลกใหม่ มีสไตล์เป็นของตัวเองจนผู้ที่พบเห็นไม่สามารถลืมได้ลง และดูเหมือนว่าความตั้งใจนั้นค่อยๆ ประสบความสำเร็จอย่างเป็นขั้นตอตามแผนธุรกิจที่ได้วางไว้

ผู้บริหารสูงสุดที่เปรียบเสมือนแม่ทัพใหญ่ถูกแบ่งเป็นสองฝ่ายเพื่อถ่ายทอดการบริหารงานในองค์กรที่มีคนเกือบสองร้อยชีวิตอยู่ร่วมกัน ฝ่ายหนึ่งเป็นผู้หญิงแกร่งที่ได้รับการยกย่องให้เป็นนักธุรกิจสตรีดีเด่นแห่งปีไปหมดๆ ส่วนอีกคนเป็นชายที่มีอิทธิพลต่อธุรกิจสื่อสิ่งพิมพ์เป็นอย่างมาก WiH ไม่เพียงแต่รับปรึกษาและจัดงานแต่งงานเท่านั้น แต่

ได้ขยายเครือข่ายออกไปทำนิตยสารเกี่ยวกับการแต่งงานอีกด้วย

ฐิตาภา วรเศรษฐ์ดำรง...เจ้าแม่วงการแฟชั่น ลัญลักษณ์แห่งความหรูหราและภูมิฐาน ผู้เป็นมันสมองของ WiH เธอเป็นฟันเฟืองตัวสำคัญที่ทำให้อาณาจักรแห่งนี้ขับเคลื่อนไปอย่างทรงพลังและมีทิศทาง และชนวีร์ วงศพัทธ์...หุ้นส่วนทางธุรกิจที่ขาดกันไม่ได้ก็ช่วยเติมเต็มรากฐานของ WiH ให้มั่นคงและไม่มีวันสิ้นคลอน ณ เวลานั้นไม่มีใครกล้าพอที่จะต่อกรกับนักธุรกิจผู้ชาญฉลาดทั้งสองคนนี้ได้

และทุกเช้าวันจันทร์ก็มักเป็นเช้าที่โกลาหลเสมอ วันหยุดเสาร์-อาทิตย์ไม่ได้เป็นวันพักผ่อนสำหรับฐิตาภา แต่เป็นวันที่เธอจะใช้สมองคิดและวางแผนว่าจะทำอะไรใหม่ๆ ให้แก่ WiH ในเช้าวันจันทร์ต่างหาก ดังนั้นคงไม่มีใครน่าสงสัยไปกว่าเลขานุการส่วนตัวและผู้ช่วยที่ต้องเข้าประชุมในเวลาเก้าโมงตรงเป๊ะ หากใครไม่โผล่หน้ามารายงานตัวก็ไม่ต้องเสนอหน้ามาให้เธอเห็นอีกเลยทั้งสัปดาห์ เพราะฐิตาภาถือว่าคนคนนั้นไม่ได้มีส่วนรู้เห็นในแผนงานที่เธอบัญชาการไว้ ตั้งแต่ต้นอาทิตย์ ไม่บอกก็คงพอนึกออกว่าบรรยากาศการทำงานของ WiH ไม่ได้เป็นแบบครอบครัวหรือเอื้ออาทรกันอย่างพี่น้อง ตรงข้ามเลยเสียล่ะ ที่นี้คุณจะได้เห็นคนเดินร้องไห้ออกมาจากห้องทำงานของเจ้านาย คนที่ไปแอบเช็ดน้ำตาในห้องน้ำ คนที่ต้องกินยาคลายเครียดเป็นประจำ และทุกคนเป็นพวกที่เห็นเลือดแล้วไม่สะทกสะท้านแม้แต่น้อย คติประจำใจในการทำงานของที่นี่คือ 'ถ้าคุณไม่เป็นนักล่า คุณนั้นแหละจะถูกล่า' และทุกคนไม่มีสิทธิ์ใส่เสื้อผ้าสีดำนางานโดยเด็ดขาด เพราะฐิตาภาจะถือว่าไม่เป็นมงคลต่อบริษัท

WiH มีอาคารสำนักงานขนาดสามชั้นตั้งอยู่แถวสุขุมวิท อาคารหลบอยู่ในย่านเก่าที่บริเวณรอบๆ ยังเป็นแถบที่อยู่อาศัยของบรรดาเศรษฐีเก่าผู้ไม่มีความจำเป็นที่ต้องขายมรดกให้นายทุนไว้ปลูกคอนโดมิเนียมขาย ชนวีร์ติดต่อขอซื้อที่ดินผืนนี้จากญาติพี่น้อง

ของเขาเองเพื่อไว้ใช้เป็นอาณาจักรสำหรับความสุข ภายในร้านนอกจากจะมีอาคารสำนักงานแล้วยังมีส่วนหินขนาดใหญ่สไตล์ญี่ปุ่นถูกสร้างไว้ด้วย บางครั้งส่วนนี้จะถูกตัดแปลงเพื่อใช้เป็นโลกชั้นสำหรับถ่ายภาพ แต่งงานหรือจัดงานเลี้ยงเล็กๆ ภายในหออาคาร ฐิตาภาต้องการให้พื้นที่ทุกตารางนิ้วของที่นี่ได้ใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ ดูเหมือนเธอจะรู้สึกภูมิใจเมื่อได้เข้ามาในอาณาจักรของตัวเอง

เวลาแปดโมงเช้าที่โต๊ะทำงานของอาทิตยา สาวสวยบุคลิกดี เลขานุการส่วนตัวของคุณฐิตาภาดูเหนื่อยเหมือนเช่นทุกเช้าวันจันทร์ สมุดนัดหมายถูกกางไว้ข้างโทรศัพท์ที่ตั้งโต๊ะ กระดาษโน้ตถูกแปะบนกระจกมกมายคล้ายใบเซียมซี หญิงสาวที่ทำงานเร็วและฉลาดเป็นกรดแอมเป็นผู้ที่มีฝีมือในการรองรับอารมณ์ของเจ้านายได้ดีที่สุด ยกหูโทรศัพท์แล้วกดหมายเลขภายในลงไปทันทีเมื่อนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้แจ้งเรื่องสำคัญให้ผู้ช่วยแผนกอาหารทราบรายละเอียดบางอย่าง ก่อนการประชุมจะเริ่มในอีกหนึ่งชั่วโมงข้างหน้า

"คุณธาริณีคะ เข้านี้ขอเอาเรื่องงานของคุณวราลีขึ้นก่อนนะคะ"

"อะไรกันคะ เรื่องนี้อีกนานเลยไม่ใช่เหรอ ธาริณียังไม่มีข้อมูลอะไรในมือเลย อีกอย่างตามกำหนดการอาทิตย์นี้ธาริณีต้องสรุปเรื่องที่จะเอาไปลงคอลัมน์ในหนังสือนี้หา" คนฟังรีบอุทธรณ์

"คำสั่งค่ะไม่ใช่คำขอร้อง พี่ก็เพิ่งได้รับโทรศัพท์เมื่อไม่กี่นี้เอง ก็โกลาหลกัไปหมดนั่นแหละ แผนกเสื้อผ้าเจิบหนักที่สุดเพราะเห็นว่าวันศุกร์นี้เขาจะเข้ามาคุยด้วย แต่ทางเรายังไม่มีอะไรจะให้เราดูเลยนี่สิคะ"

"ค่ะ" ธาริณีรับเสียงอ่อย เธอรู้ว่าเสียงไปก็ไม่มีประโยชน์ เอาเวลาที่จะหาข้อแก้ตัวนั้นมาทำให้ตัวเองถูกตำหนิในห้องประชุมหน่อยที่สุดจะดีกว่า "คุณยายวยพรนี้ด้วยนะ"

"โชคดีแผลน้อยที่สุดแล้วกันค่ะ วางล่ะ แล้วเจอกันนะคะ"

อาทิตยาทำงานกับฐิตาภามาตั้งแต่บริษัทเปิดดำเนินงาน เธอเป็นคนที่มีฐิตาภาคัดสินใจเลือกด้วยตัวเอง ทุกคนที่เห็นการทำงานของหญิงคนนี้ก็แล้วก็ไม่มีข้อกังขาว่าเหตุใดเธอจึงก้าวเข้ามานั่งตรงนี้ได้ ตลอดเวลาสิบสองปีเรียกได้ว่าเธอเกิดและเติบโตมาพร้อมๆ กับ WiH และเป็นคนที่ทุกคนให้ความเกรงใจรองจากคุณฐิตาภาเลยทีเดียว

"อีกสิบห้า นาที" อาทิตยายกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาแล้วรำพึงกับตัวเองก่อนจะรวบรวมเอกสารบนโต๊ะให้เป็นระเบียบขึ้น "แม่บ้าน เข้าไปดูความเรียบร้อยในห้องประชุมรียัง" เธอกดอินเตอร์คอมแล้วกรอกเสียงลงไปเตือนความจำกับแม่บ้านของสำนักงาน

"เรียบร้อยแล้วค่ะ" เสียงหญิงวัยกลางคนตอบกลับมาอย่างสุภาพ

"ดีค่ะ ให้ทุกคนเข้าห้องประชุมเลยนะ อีกห้า นาทีจรัลคงส่งสัญญาณมาแล้วล่ะ"

ทุกคนทำงานอย่างเป็นระบบ มีแบบแผน และรู้จักหน้าที่ของตัวเองเป็นอย่างดี ซึ่งเป็นสิ่งที่ฐิตาภาคั้งกฏเกณฑ์ไว้ ใครทำไม่ไหว หนไม่ได้ก็ลาออกไป ไม่ต้องมีการคร่ำครวญหรือขอความเห็นใจ

ภายในห้องประชุมรูปไข่ขนาดใหญ่สีชมพูอ่อนบนชั้นสามของอาคาร ผู้ช่วยสี่แผนกแบ่งกันนั่งคนละฝั่งของโต๊ะประชุม ทุกคนก็ขมวดมุ่น เส้นเลือดตรงขมับปูดโปนจนดูเหมือนมันกำลังจะระเบิดออกมาในวินาทีใดวินาทีหนึ่ง ธารีณีพลิกกระดาษที่เพิ่งพิมพ์ออกมาจากเครื่องพิมพ์สดๆ ร้อนๆ อย่างร้อนรน พยายามเก็บรายละเอียดให้เป็นหมวดหมู่และทำปากขมูบขมิบเหมือนกำลังท่องจำอะไรบางอย่าง ผู้ช่วยแผนกเสื้อผ้าซึ่งเป็นชายแต่ใจหญิงก็เตรียมภทาสเกิร์ตซ์ขนาดใหญ่เข้ามาด้วย ส่วนผู้ช่วยแผนกดอกไม้กับผู้ช่วยแผนกสถานที่กำลังหันหน้าพูดคุยกกันอย่างเคร่งเครียด ทุกคนมีกระดาษและแฟ้ม